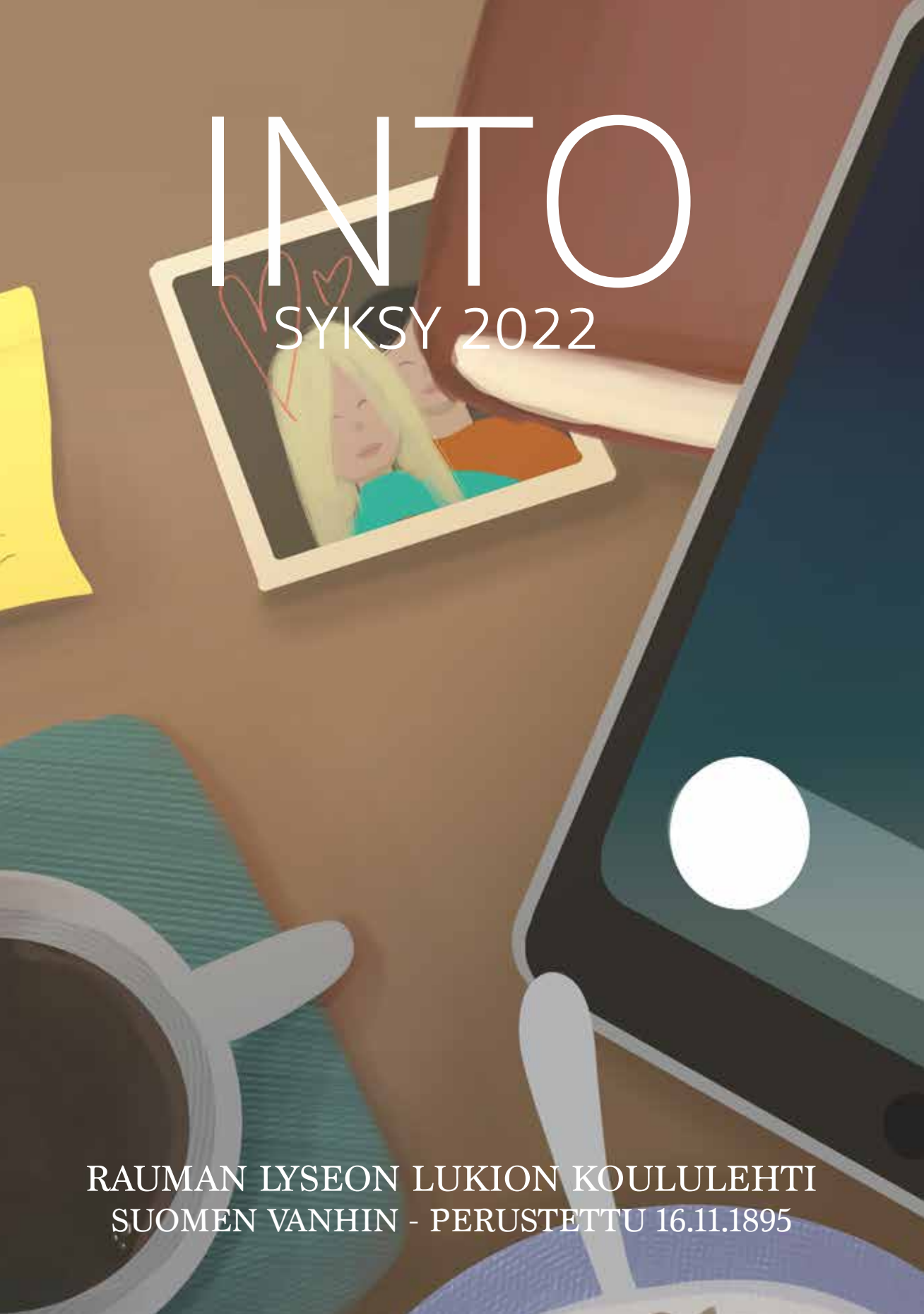

A stylized illustration of a desk. In the top right, a smartphone with a dark screen and a white circular home button is shown. To its left is a small, tilted photograph of two people with long blonde hair, with two red hearts drawn above them. In the bottom left, a cup of dark coffee sits on a green textured coaster. A yellow sticky note is partially visible on the left edge. The background is a solid brown color.

INTO

SYKSY 2022

RAUMAN LYSEON LUKION KOULULEHTI
SUOMEN VANHIN - PERUSTETTU 16.11.1895

TOIMITUS

PÄÄTOIMITTAJA

Viveka Kataja

TOIMITTAJAT

Viveka Kataja

Lassi Koistinen

Ilona Lohtander

Vilma Stenius

KUVITTAJAT JA VALOKUVAAJAT

Viveka Kataja

Karoliina Kuusisto

Nelli Mäkelä

Venla Ollikainen

Katri Ollila

Anna Rahmanova

Vilma Stenius

Amanda Yli-Paavola

TAITTO

Emilia Badyari

Tuula Kuusela

Jonna Miettinen

Katri Ollila

Peppi-Lotta Pakaslahti

Eppu Pöyhönen

Vilma Stenius

ETUKANSI

Jonna Miettinen

TAKAKANSI

Viola Vainio

OHJAAVAT OPETTAJAT

Emilia Badyari

Tuula Kuusela

RAUMAN LYSEON LUKIO

Urheilukatu 22

26100 Rauma

<https://peda.net/rauma/rauman-lukio>

Sähköposti: etunimi.sukunimi@rauma.fi

4

PÄÄKIRJOITUS

SISÄLLYS

6

EI OTSIKKOA

10

RAUM ROME VITERBO

13

TUNTEMATON LUKIOARKI

14

HETKIÄ

18

BÄNDIKONSERTTI

20

YSTÄVYYTTÄ YLI VALTIOIDEN
JA RAJOJEN

22

ARTISTIESITTELY

26

STEP BACK INTO
MEDIEVAL TIMES...

PÄÄKIRJOITUS:

OPIKELIJALLAKIN

ON LUPA

RENTOUTUA

JA

AJATELLA ITSEÄÄN

TEKSTI Viveka Kataja

KUVA Kaisa Lehtinen

Monesti omasta työstä tai opiskeluista on vaikea irrottautua. ”Teen vielä tämän yhden jutun ja sitten lopetan”. Pian huomaakin tehneensä töitä aamusta iltaan tai monta tuntia ilman taukoja. Usein olemme itse itsemme pahimpia piiskaajia ja kriitikoita. Jos arvostelimme itseämme negatiivisesti, se heikentää työsuoritustamme ja usein myös lisää stressiä. Vastakohtana taas myötätunto ja lempeys itseään kohtaanauttavat onnistumaan. Lempeys itseään kohtaan ei ole itsekkyyttä!

Opiskelu on tärkeää ja vie paljon aikaa, mutta silti tarvitsisi pystyä nauttimaan muista itselleen tärkeistä asioista. Opiskelu ei saa viedä kaikkea hohtoa elämästä. Tämän tärkeän muistutuksen kertoi ihana ryhmänohjaajani. Varsinkin ylioppilaskirjoituksiin liittyvissä asioissa olisi tärkeää muistaa, että opiskelun ohella täytyy tehdä myös itselleen mieluisia asioita sekä pitää huolta itsestään.

Jos kiinnittää huomiota siihen, miten puhuu itselleen ja millaisia odotuksia itselleen asettaa, monet huomaavat, ettei kohtelisi ystäväänsä tai läheistään samalla ankaruudella. Jaksamiseen ja kukoistamiseen tarvitaan palautumisaikaa, itselleen mielekästä tekemistä ja päiviä, jolloin ei tee yhtään mitään.

Harjoitus, joka saattaa auttaa arjen keskellä rentoutumaan:

Sulje silmäsi. Istu mukavasti jalat maata vasten ja selkä suorana. Rentouta koko kehosi ja tuo huomiosi sisäänpäin. Hengitä syvään sisään ja ulos.

Pidä silmäsi suljettuina ja ajattele jotain läheistä ihmistä, joka välittää sinusta paljon. Hän voi olla joku menneisyydestä tai nykyhetkestä, elossa tai jo edesmennyt. Kuvittele tämä ihminen oikealle puolellesi lähettämässä sinulle rakkautta. Tämä henkilö toivoo sinulle turvallisuutta, hyvinvointia ja onnellisuutta. Tunne nämä lämpimät toivotukset ja kuinka lämpö ja rakkaus täyttävät sinut.

Vie nyt huomiosi tähän henkilöön ja ala lähettää rakkauttasi takaisin hänelle. Niin kuin sinäkin, hän haluaa olla onnellinen. Lähetä kaikki rakkautesi ja lämpösi tälle henkilölle.

Hengitä syvään sisään ja ulos. Päästä irti. Tuo huomio tuntemuksiisi ja oloosi nyt. Kun olet valmis, avaa silmäsi.

Jokainen meistä on arvokas ja riittävä juuri sellaisena kuin on!

et kuitenkaan lue tätä, niin en jaksa keksiä tälle otsikkoa

Syksy nähdään usein synkkänä ja masentavana vuodenaikana. Etenkin täällä Suomessa, jossa se on vain ruosteinen sarana ovesa, joka aukeaa talveen. Alkusyksystä mielenterveysongelmien diagrammit kohoavat korkeuksiin ja psykologit sun muut terapeutit ylityöllistyvät. Mutta miksi näin on? Miksei syksy saa ansaitsemaansa kunniaa muiden vuodenaikojen tavoin?

Ihmiset ovat kärsimättömiä. Odottaminen on tukalaa, tekemättömyys tylsää, ja jokainen tyhjä väli on täytettävä jollakin tekemisellä. Tämän voi havaita esimerkiksi Prisman kassajonossa. Välittömästi jonaan asettumisen jälkeen yksi jos toinenkin kaivaa puhelimen takataskustaan ja alkaa päämäärätön selailu. Ei siellä puhelimessa oikeasti mitään mielenkiintoista ole. Paikallaan seisomisesta ilman minkäänlaisia ärsykeitä sen sijaan on tullut epämiellyttävää sosiaalisen median suosionnousun jälkeen. On jopa surullista, miten nopeasti ihmiset ovat omaksuneet tämän tavan itselleen. Välillä vain hiljaisuuden ja omien ajatusten kuunteleminen tekisi varmasti hyvää ihan jokaiselle. Ihmisen luovuus kärsii, kun ajatuksia ei päästetä valloilleen vaan aivoja rasitetaan yhtäjaksoisesti päivästä toiseen.

TEKSTI: Ilona Lohtander

KUVITUS: Anna Rahmanova

Kokemani mukaan kyseinen kärsimättömyyden ilmiö on havaittavissa myös syksyssä. Kesä on valtaosan mielestä vuoden paras vuodenaika. Osalla se on talvi, muutamilla kevät, mutta todella harvalla syksy. Kesä on lämmin lomavuodenaika, joten ymmärtäähän sen suosion. Talvi on kyllä kylmä, mutta lumi antaa sille huomattavasti lisäarvoa. Sitä kun ei ole muina vuodenaikoina. Lisäksi joulukuu ja joululoma nostavat talven osakkeita. Kevätkin on useille miellyttävä, koska koulut loppuvat ja kesäloma alkaa hämmöittää. Mutta entä syksy? Sitä kuvaillaan usein mustana, sateisena ja masentavana, koska silloin ollaan jouduttu palaamaan lomilta takaisin kouluun, kesävaatteet vaihtuvat paksumpiin takkeihin ja pipoihin, ja iltaisin tulee pimeä jo heti koulupäivän jälkeen. Pikkuhiljaa aletaan odotella ensilunta ja sen jälkeen joulua. Juuri se onkin ongelma. Ei pysähdytäkään nauttimaan itse syksystä, vaan haikaillaan menneitä tai odotellaan tulevaa.

Pitkän kesäloman jälkeen koulu-
laiset kohtaavat sen tosiasian, että
on palattava takaisin arjen pariin.
Jos silloin arki ei tunnu tarpeeksi
mukavalta ja mielenkiintoiselta, voi kuilu
huolettoman kesän ja raskaan syksyn välillä
olla ylitsepääsemättömän suuri. Tällöin syksy-
systä pitäminen ei varmasti helpotu. Mutta
miten tätä kuilua voi kaventaa? Vastaus
on yksinkertainen muttei kuitenkaan liian
helposti toteutettava: muuttamalla oma arki
enemmän omannäköiseksi. Tekemällä
arjesta sujuvampaa ja miellyttävämpää
välttää ylimääräisiltä tunnepurkauksilta ja
mielentilan laskuilta. Jos arki on mutkatonta
ja rutiininomaista, on ikävienkin
velvoitteiden suorittaminen huomattavasti
helpompaa. Säännölliset nukkumaanmeno-
ja heräämisajat, sekä selkeä opiskelu- ja
harrastusrutiini tuovat arkipäivään enem-
män raamia, ja auttavat
samalla oman mielenterveyden
tasapainottamista.

No mikä siinä syksyssä
sitten on niin hienoa?
Minulle syksy edustaa uuden
alkua. Kaiken sen upean
väriloiston ja kauniiden ilta- ja
aamu-uvien lisäksi syksyllä on
myös puhdistava vaikutus mielen
kannalta. Loman jälkeen on
dollisuus aloittaa alusta,
oman arjen voi koota
uudelleen, ja myös
oman sisäisen minän
voi uudelleenrakentaa.
Usein syksyisin pohdin
seuraavia kysymyksiä:
Millainen minä olen?
Millainen minä haluan olla?
Mitä asioita haluan elämältäni?
Mitä haluan saavuttaa?

Näiden kysymysten pohjalta on hyvä
lähteä kohti uutta lukuvuotta ja uusia
tavoitteita. Myös luovuus kukkii syksyllä.
Kesän aikana aivot ovat saaneet levätä,
mutta ne ovat myös todennäköisesti
kokeneet monia uudenlaisia
ärsykeitä uusien kokemusten myötä.
Kun ryhdytään taas hommiin syksyllä,
mielessä on paljon uusia ideoita
ja visioita tulevaa varten.

Syksy antaa energiaa. Ilma on kostea ja raikas kesän tunkkaisen siitepölykauden jälkeen. Tähtitaivas loistaa iltaisin entistäkin kirkkaampana. Hyttyset ja muut Pohjolan ikävät pörriäiset ovat vaihtaneet vapaalle. Taivas täyttyy etelään lähtevistä lintuauroista. Lehtien väriloisto pistää parastaan, ja aamuiset hallat jättävät nurmikkoon kauniin pitsisen jäljen.

Syksy on luonnolle muutoksen aikaa, joten juuri siksi se onkin mielestäni poikkeuksellisen kaunista aikaa etenkin Pohjoismaiden asukkaalle.

Ei se syksy siis olekaan niin hirveä kuin ajatellaan. Kaikki on mielestä kiinni. Uskalla olla eri mieltä kuin muut. Uskalla nähdä pienetkin kauniit asiat, jotka tavallisesti tuntuvat itsestäänselviltä. Uskalla nauttia myös pimeistä päivistä. ei niissä ole mitään vikaa.

Raum, Rome, Viterbo

TEKSTI Richard Garside ja Maria Dolores Canu

KUVAT Amanda Yli-Paavola, Maria Dolores Canu ja Anna Rahmanova

Between 14 – 17th November you may have noticed two unfamiliar faces at the Rauman Lyseon Lukio. It was us!! Two teachers from the Liceo Buratti in Viterbo, Italy. We were given the possibility to visit your school for four days as part of an Erasmus+ project coordinated by the marvellously kind Tuija Vahtola. The objective of Erasmus+ projects is generally speaking to increase cooperation and understanding between EU nations. As regards our visit the idea was to study how the Finnish educational system functions and more specifically observe how a secondary

school in Finland operates.

During our stay we were able to sit in on numerous lessons and quiz both colleagues and students with questions regarding school life. Our initial reaction as Italian state school teachers was that Finnish students are remarkably quiet. However, we were subsequently struck by how kind everyone was and felt extremely welcome. It was intriguing for us to discover the extent to which students in the lukio can choose which courses to attend and in which order. Students back in Viterbo would also be envious of the 15 minute

breaks which you have between each lesson and the numerous facilities inside the school (pool table, ping pong as well as comfortable chairs and areas to relax and study in). As you will know only too well going to school not only gives you the opportunity to study (and thereby improve your prospects) but also to meet other young people, exchange ideas and of course have fun!!

Speaking of fun , it was great to see how well your teachers get on and experience the atmosphere in the school staff room; a hive of chatter and good humour (as well as a seemingly endless supply of tasty jam filled munkki). We were also astonished to find how many of your teachers can speak Italian. Complimenti!!!

Another aspect of the school which we appreciated was how students made use of the time between lessons to organise themselves into independent study groups. The school has plenty of zones set aside for both individual and group study.

Generally speaking Italian schools do not have canteens and the students rarely have lunch at school. This is a shame as lunch hour at the lukio gives you all plenty of time to spend with your friends and socialise at school. Lunchtime gave us a further opportunity to speak with our colleagues outside the classroom environment.

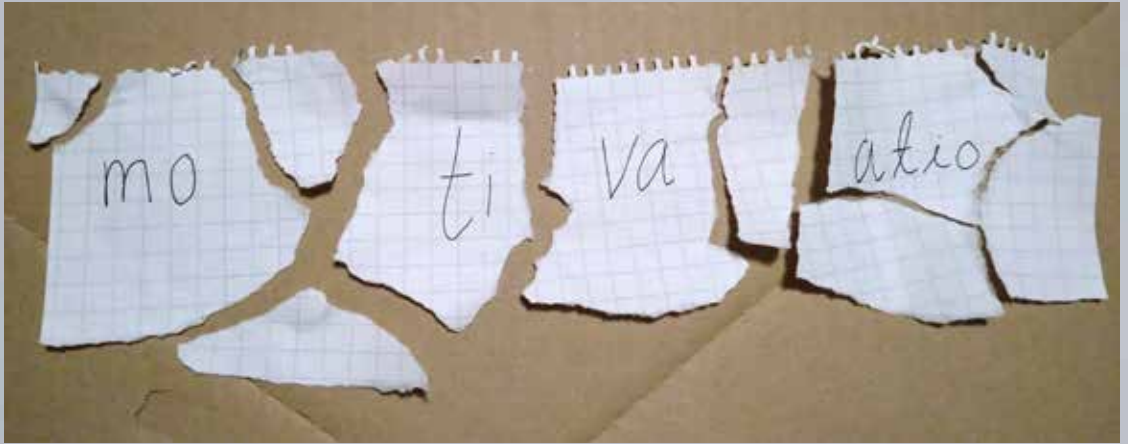
As well as speaking with our colleagues and the school principal we very much enjoyed asking a number of students about their own experiences of school and how it prepares them for their future lives. They invariably spoke remarkably good English and were happy to answer our questions.

Grazie mille per l'accoglienza che ci avete dato...

Kiitos! Kiitos! Kiitos!

Richard Garside and Maria Dolores Canu
(Liceo Buratti, Viterbo).

TUNTEMATON

lukioarki

Jokaisen arki erilaista on
Ja sun arki toisille voi olla tuntematon
Pääasia että se on sinunlainen
Tuollainen, tällainen tai omanlainen

Normaali arki parasta on
Vaikka olo välillä olisikin toivoton
Muista just sun arkea arvostaa
Sitä voi vuosien aikana muodostaa

TEKSTI JA KUVA Viveka Kataja

HETKIÄ

Wikipedian määritelmän mukaan: ”Aika on olemassaolon ja tapahtumien jatkuvaa, ilmeisen peruuttamatonta etenemistä menneisyydestä tulevaisuuteen nykyhetken kautta. Aika on fysiikan perussuure, jonka yksikkö on sekunti.”

Lokakuussa huomaa väistämättä kesän olevan ohi. Viikot täyttyvät harmaista aamuista, syyssateista ja sumuisista ilta-päivistä. Linnunlaulu loppuu ja viimeinenkin koivunlehti putoaa. Loputtomat sekunnit venyvät minuuteiksi, minuutit tunneiksi ja lopulta kokonaisiksi päviksi. Samanlaiset päivät seuraavat toinen toistaan siistissä jonossa, ja yhtäkkiä on jälleen aika kääntää kalenterin seuraava sivu, seuraava kuukausi ja pian myös seuraava vuosi.

Ajalle ja sen kululle on helppo sokeutua. Tuttu ja turvallinen arki toistaa itseään päivästä ja vuodesta toiseen, valopilkkuihin ne satunnaiset päivät, joina jokin juhlapyhä, loma tai vaikka tui-
ki tavallinen viikonloppu sen keskeyttää. Toisi-

TEKSTI Vilma Stenius

KUVA Hilla Vedman

naan aikaa tuntuu olevan loputtomasti, toisinaan vuorokaudesta loppuvat tunnit kesken. Kummallakin hetkellä kaipaen toista; kiireessä haluaisin palata tylsyydentäyteisiin ikuisuuksiin ja päinvastoin. Lopulta kokemus ajan kulusta riippuu perspektiivistä. Vanha sananlaskukin sen sanoo: ”Odottavan aika on pitkä.”

Kuten jo alakoulussa opetettiin, vuorokaudessa on 24 tuntia (tarkalleen 23 tuntia ja 56 minuuttia). Edelleen jokaisessa tunnissa on kuusikymmentä minuuttia, minuutissa kuusikymmentä sekuntia ja yksittäiseen sekuntiin mahtuu käsittämättömän paljon vielä sitäkin lyhyempiä hetkiä. Toistaiseksi lyhyin mitattu ajan yksikkö on zeptosekunti, joka kestää tarkalleen

0,000 000 000 000 000 000 001 sekuntia. Zeptosekuntien mittakaavassa yksikin ohikiitävä sekunti on ikuisuus. Toisaalta päivänkorennolle muutama tunti käsittää koko aikuisiän, mutta ylioppilaskirjoituksissa kuusi tuntia kului silmänräpäyksessä (tähän asiaan löytyy epäilemättä vaihtoehtoisia-
kin mielipiteitä).

Jos päivänkorento elää koko aikuisuuten-
sa tunteissa, ihmiseltä vastaavaan saavu-
tukseen kuluu kymmeniä vuosia, mikä on
lopulta hyvin lohdullista. Kymmenissä
vuosissa ehtii luultavasti kokea, nähdä,
tehdä virheitä ja oppia huomattavasti päi-
vänkorentoa enemmän siitä huolimatta,
että suurin osa noista vuosista tulee ole-
maan sitä kuuluisaa ”harmaata arkea”.

Arjen ei kuitenkaan tarvitse olla klisei-
sen harmaata ja tylsää. Toisinaan on vain
katsottava arkisuuden ohi, ja etsittävä
sieltä jotain mielenkiintoista, kaunista
tai itselle merkityksellistä. Joka ikiseen
päivään ja hetkeen – pitkään tai lyhyeen
– mahtuu käsittämättömän paljon pieniä
ja toisinaan suuria tapahtumia. Kun minä
maanantaina lähden kouluun samaan ta-
paan kuin joka viikko, tapahtuu toisaalla
jotain, mikä muuttaa pysyvästi kokijansa
elämän suunnan. Mutta niistä minä, sa-
teenvarjon alle sateensuojaan piiloutunut
lukiolainen en sillä hetkellä tiedä mitään.
Sillä hetkellä minä näen vain tummalta
taivaalta putoavat pisarat ja tienvarren
auton valoissa kimaltelevat lammikot.
Silloin minä koen ja näen elämän ja ajan
p y - säyttämättömän kulun yhtä lailla

kuin hän, jonka hetki on mer-
kittävämpi, ja ehkä jollain toi-
sella hetkellä ympäristössäni
tai elämässäni tapahtuu
jo- tain erityistä. Sitä
odotellessa
minulla on

kuitenkin sadoittain – ehkä tuhansittain
– pienten hetkien verran aikaa vain olla ja
elää arkisten kaavojeni mukaan.

Ehkä turvallisen, tasapaksun arjen hie-
nous on nimen omaan niissä; pienissä
epähetkissä. Hetkissä, jotka eivät millään
tavalla ole poikkeuksellisia tai merkit-
täviä. Tylsissä hetkissä toisten, mielen-
kiintoisempien hetkien välissä. Pienissä
havainnoissa ja ohikiitävissä ajatuksissa.
Takan nokeentuneessa lasissa ja vettä-
syöksevässä ränneissä sateisena sunnun-
taina. Ohuissa pilvissä, jotka eivät enteile
sadetta ja raskaassa harmaassa sumussa,
joka tiivistyy silmälasihin pisaroiksi.
Kanalissa kelluvissa sinisorsissa, joiden
kirjavat sulat hohtavat vihreänkirjavina
pilvien välistä pakenevien auringonsätei-
den osuessa niihin. Jalkakäytävälle jäte-
tyssä oranssissa Lego Duplo -palikassa ja
kirjanmerkkinä toimivassa rypistyneessä
kuitissa. Aamulla ensilumessa risteilevis-
sä jäniksen jäljissä ja sinertävässä auri-
gonnousua edeltävässä valossa. Tähdissä,
tuhansissa ja taas tuhansissa kaukaisissa
auringoissa, jotka valaisevat pimeää

taivasta oman Aurinkomme
päättettyä päivittäisen mat-
kansa taivaankannen halki.

Lopulta näistä häviävän merkityksettömistä hetkistä rakentuu se tärkein: elämä kaikkine kokemuksineen ja oivalluksineen. Pienistä yksityiskohdista, hetkistä, rakentuu suurempia ja suurempia kokonaisuuksia, jotka lisäämme osaksi elämäntarinaamme. Ilman kuutakymmentä sekuntia ei ole minuuttia, eikä ilman minuutteja tuntia. Tarina ei etene ilman sanoja, eikä sanoja ole ilman kirjaimia. En voi kehua muistavani jokaista elämäni sekuntia, mutta tiedän, että jokainen niistä oli – ja on yhä – arvokas osa kokonaisuutta.

Torstaina juna jyristää taseoristeyksessä autotien yli, ja aika pysähtyy hetkeksi. Autot ja jalankulkijat jähmettyvät odottamaan puomien nousua; kiskopyörän kohdalla maa tärisee ja vaunujen jyske peittää alleen kaikki muut äänet. Niihin minuutteihin minä jään, minun aikani pysähtyy hetkeksi. Kuulokeiden musiikki jää toiseksi junan melulle. Kätken odottelusta kumpuavan harmini kaulaliinan sisään ja katsele vaunujen graffitien peittämiä kylkiä. Yksi, kaksi, kolme, neljä, viisitoista vauhua... Jossain vaiheessa sekoan laskuissani ja juna katoaa mutkan taakse. Puomit suhisevat noustessaan, ja aika alkaa jälleen virrata. Autot liukuvat yli raiteiden ja jalankulkijat odottavat vihreää valoa. Taivas on harmaa, kuten muinakin sen

viikon päivinä, ja minulla on jälleen kiire. Kiire johonkin toiseen hetkeen, hetkeen jolle minä haluan antaa enemmän merkitystä, vaikka se on aikaa ja elämää samalla tavalla kuin mikä tahansa muukin hetki.

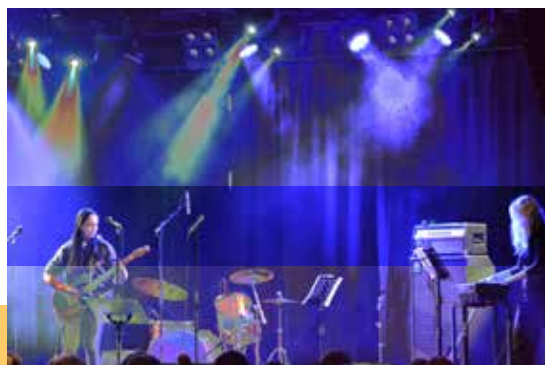
KUVA Katri Ollila

Bändikonsertti

Meidän lukiossa on aivan mahtavaa se, että meillä on täällä bändejä eri kokoonpanoilla. Bändit järjestävät omia bändikonsertteja aina välillä. Koulumme bändeillä on todella suuri merkitys meidän koululle sekä opiskelijoille. Bändeissä lukiomme opiskelijat voittavat omia pelkojaan ja saavat kokemusta esiintymisestä sekä lavalla olemisesta. Muiden opiskelijoiden on ilo seurata bändien esityksiä ja heidän upeaa musisointia. Bändi lisää yhteisöllisyyttä. Monet bändiläiset saattavatkin löytää bändien kautta jatko-opinto haaveita.

Torstaina 8.12 koulumme bändit esiintyivät lukiomme muille opiskelijoille Brummissa. Esityksissä saatiin nauttia lauluista sekä suomen että englannin kielellä. Lauluja oli laidasta laitaan eri kategorioista, joten kaikille löytyi jotain mieluista. Esityksissä oli mukana myös lukion kuoro.

Bändit näkevät esityksiensä eteen paljon vaihua, joten on hienoa, että he pääsevät myös esittämään tuotoksiaan. Bändit ja heidän musiikkinsa tuovat lukioon paljon energiaa ja hienoja kokemuksia.

TEKSTI Viveka Kataja
KUVAT Tuula Kuusela

Ystävyyttä

yli valtioiden ja rajojen

TEKSTI Viveka Kataja KUVAT Hilla Vedman

Ystävyys-suhteita syntyy koko elämän ajan, mutta monet kokevat että lapsuudessa ja nuoruudessa syntyneillä ystävyys-suhteilla on aivan erityinen asema elämässä. Lapsuudessa ja nuoruudessa syntyneet ystävyys-suhteet ovat kasvattaneet, opettaneet ja syventyneet ajan kuluessa. Joskus lapsuuden ystävät ovat kasvaneet eri puolille ja ystävyys-suhde on vähitellen katkennut. Joskus se taas on huolellisella hoitamisella säilynyt koko elämän ajan. Jokainen ystävyys-suhde tarvitsee kestääkseen välittämistä ja ylläpitoa, mutta useat uskovat, että vahvat ystävyys-suhteet kestävät myös vuosien tauon.

Mitä ystävyys sitten on? Monet kokevat, että ystävyys on luottamusta, tukemista, lohduttamista, kuuntelua ja tsemppaamista. Tärkeintä on se, että nämä asiat ovat

molemminpuolisia. Usein hyvän ystävän kanssa voi vain olla, tekemättä sen suurempia asioita.

Aidon ystävän kanssa voi hengittää ja iloita ystävydestä eikä suhde horju helposti. Todellinen ystävä tuntee heikkoutesi ja tukee sinua niissä, hän tietää vahvuutesi ja iloitsee niistä kanssasi, hän näkee itkusi vaikka peität sen, ja ennen kaikkea, todellinen ystävä pysyy vierelläsi silloinkin, kun itsestä tuntuu ettei ansaitsisi sitä.

Ystävä voi olla hyvinkin tärkeä, vaikka tapaamisia olisi harvoin. Monesti jutut jatkuvat siitä mihin ne viimeksi loppuivat. Onneksi nykyään voidaan pitää yhteyttä puhelinten ja sosiaalisen median avulla. Hyvän ystävän merkitys ei häviä, vaikka näkeminen ei aina onnistu.

Mailman paras lahja

Jos niin hyvä tuuri käviskin
Että maailman parhaimman lahjan saisinkin
Niin enhän mä muuta tarvitsisikaan
Kun tämän omistaisin

Vuodet jo vierineet ja huomaan paljon tapahtuneen
Nyt mä uskallan sen sanoa jo ääneen
Mä sen maailman parhaimman lahjan löysin
Ja sen sydämeeni leimasin

Tää maailman paras lahja olet sinä
Luotan suhun kuin kallionseinämään
Teemme kaiken yhdessä
Varsinkin kun voimat ovat vähissä
Sä mut kokonaiseks teet
Annan sulle täydet pisteet

Hilla
v.

Artistiesittely **KARI**
PEITSAMO

TEKSTI Lassi Koistinen

Kari Peitsamon Ankkuli-ajat

Vuonna 1957 Nokialle syntyi, kotiin keskiluokkaiseen, tuleva Suomen tuotteliain artisti, kommunisti ja teologian oppilas, Kari Peitsamo. Kari eli tavanomaisen ja sovinnaisen nuoruuden: oli koulussa kymppin oppilas sekä vapaa-ajallaan klassisen kitaran soittaja ja luistelija. Myöhemmin hänen musiikkiopistotaustastaan tulikin hyödyllinen, kun vuotta nuorempi Harri Siirtola etsi kouluyhtyeeseensä kitaristia. Alkuun Kari toimikin vain yhtyeen kitaristina, mutta lopulta se päättyi soittamaan yksinomaan hänen kappaleitaan, ja valitsemaan nimekseen *Ankkuli*.

Ankkulilla ei kuitenkaan ollut keikkoja. Tampereen keskustassa kulkiessaan Kari huomasi *Keikkamyynti Tam Tamin* mainoksen. Yhteydenoton jälkeen yhtiö vaati demonauhan, jollaisen Kari myös toimitti. *Tam Tamissa* vaikutti sattumoisin myös suomalaisen rockin suurnimi, Juice Leskinen. Juice kuuli nauhan, ja halusi heti toimittaa sen levy-yhtiönsä *Love Recordsin* johtajalle Atte Blomille. Atte piti nauhaa uskomattoman kovana ja Peitsamo kutsuttiin levyttämään. Materiaalia alettiin äänittämään Juicen *Lahtikaupungin rullaluistelijat* -albumin nauhoitusten ylijäämäajalla. Nauhoituksia varten Nokialta kutsuttiin vain Kari esiintymään. Äänityksissä Peitsamon taustalla soittavat siis pääosin Juice-yhtyeen basisti Juuso Nordlund ja rumpali Kaj Martin – vaikkakin *Ankkuli*-yhtye esittää julkaistulla albumilla yhden kappaleen. Leskinen itse laulaa levyllä taustoja.

Ensimmäisenä äänityksistä julkaistiin single *Kauppaopiston naiset / Soft ice*, jonka A-puoli nousi heti radiohitiksi, ja kannatteli hetken koko *Love Recordsin* taloutta. Kappale pysyy yhä Peitsamon tunnetuim-

pana. Tätä seurasi kahdeksan kappaleen EP *Kari Peitsamo ja Ankkuli*. 20:n kappaleen albumi *Jatsin syvin olemus* itsessään ilmestyi joulukuussa 1977. Levyn A-puoli sisältää Karin aikaisemmat äänitykset, eli singlen ja EP:n, B-puolen ollessa uutta materiaalia. Albumia ei myyty hirveästi, mutta siitä huolimatta kriitikot valitsivat sen vuoden levyksi.

Syksyllä 1976 Peitsamon elämä muuttui pysyvästi, kun hänen äitinsä menehtyi keuhkosityöpään. Tätä tapahtumaa Peitsamo kuvaa muutoksena, joka johti siihen, että hänestä tuli taiteilija. Perhe jäi kolmistaan: Isä, Kari sekä kuusi ja puoli vuotta nuorempi pikkuveli Heikki – joka muuten hieman myöhemmin oli mukana Karin albumeilla soittamassa sekä suunnittelemassa kansia. Tragediaa itseään Kari ei pidä pahimpana, vaan sitä, ettei hän käsitellyt sitä ollenkaan. Hän torjui tapahtuneen täysin mielestään, joka lisäsi Karin ahdistusta ja tuskaa entisestään. Äidinkaipuun elementtejä voi tavata Karin hieman myöhemmässä tuotannossa, esimerkiksi kappaleessa *Kaunis äiti* (*Kari Peitsamo ja Ankkuli*, 1979).

Vuonna 1978 Peitsamo ilmoitti musiikki-lehti *Soundissa* lopettavansa levyttämisen ja keikkailun halutessaan keskittyä suomen kielen opintoihinsa. Tämän päätöksen kunniaksi julkaistiin seitsemän kappaleen EP *Peitsamon jälkeanjääneet nauhat*. Loven Atte Blom harmistui lopettamisuutisesta ja pyysi Peitsamoa ottamaan häneen heti yhteyttä, jos uutta materiaalia syntyisi.

Karille syntyiikin uutta materiaalia tuoteliaasti. Hän päätti omakustanteisesti mennä äänittämään uutta albumia Pekka Nurmikallion *Microvox*-studiolle. Äänityksistä syntyi pääosin Karin akustisella, nailonkielisellä kitaralla säestetty *Vedestä*

nousee kasvi -LP. Äänityksen nauhat Kari vei Atte Blomille ja Juice Leskiselle, jotka pitivät Karin tuotosta jälleen erinomaisena. Albumi julkaistiin yhtyenimellä *Kari Peitsamo ja Ankkuli*, vaikka *Ankkuli*-yhtye soittaa vain neljällä levyn kappaleista.

Karilta julkaistiin samana vuona vielä kaksi teosta. *Kari Peitsamo ja Ankkuli* -nimellä julkaistu, jo synkempi, täyssoololevy *Kari Kolmas* sekä avantgardistinen *Puinen levy* -EP. *Puinen levy* sisältää neljä 4-7 minuutista kappaletta, joilla Kari improvisoi vuorotellen kitaralla, viululla ja pianolla. *Puinen levy* sai erittäin vaihtelevan vastaanoton, ja eräs tamperelainen levykauppa jopa kieltäytyi myymästä sitä.

Vuonna 1979 Kari julkaisi LP:n, tupla-LP:n EP:n sekä singlen – Karin tuoteliaisuus vaikuttaa uskomattomalta. Kolmessa päivässä äänitetty tupla-LP *Kari Peitsamo ja Ankkuli* sisälsi Karin soolokappaleita sekä kaksi piano-instrumentaalia. Se on Karin muita akustisia levyjä tuotetumpi – joillain kappaleilla on jopa kaksi kitaraa! EP *Sian raato kääntää hitaasti kasvonsa valoon* päin painettiin vihreälle väri-vinyylille punkhengessä. Karin, viimein, omalla nimellään julkaistu LP *Pölypilleri* päättyi viimeiseksi legendaarisen *Love Recordsin* julkaisemaksi albumiksi. *Pölypillerin* sanoitukset ovat surrealistisia, ja erään tarinan mukaan levyn äänittämiseen kului vähemmän aikaa kuin sen läpisoittamiseen, koska masterointivaiheessa kappaleiden väleihin lisättiin tauot.

Loven mentyä konkurssiin Kari meni, monen muun entisen *Love*-artistin tapaan, Atte Blomin uudelle levy-yhtiölle *Johannalle*. Vielä vuonna 1979 Kari ehti levyttää *Johannalle* bändisinglen *Kultakuoriainen / Lentokone talon yllä*. Alkuperäisen singlen B-puolelle ei mahtunut kuin ensimmäiset

viisi minuuttia *Lentokone talon yllä* -instrumentaalista, mutta onneksi täysi kappale julkaistiin viimein Karin seuraavan albumin *Levylaulaja* CD-painoksen ekstroissa vuonna 2004.

Johannalle Kari teki seuraavan kahden vuoden aikana soolo- sekä bändilevyn vuosittain.

Karin sooloalbumi *Levylaulaja* jatkoi edellisten soololevyjen tyyliin Karin akustista linjaa. Sitä voidaan pitää Karin *Ankkuli*-ajan synkkeyden ja surrealismien kulminaatiopisteenä. *Levylaulajaa* seurasi bändi-albumi *Greatest Hits*, jolla soittaa viimein kokonaisuudessaan alkuperäinen *Ankkuli*-yhtye. Nimestään huolimatta albumilla on ainoastaan uusia kappaleita. Osa kappaleista kuitenkin on suomennoksia rock-klassikoista, kuten esimerkiksi Ilpo J.J. Calen kappaleesta *Cocaine*.

Gulliverin retket puolestaan avarsi Karin sooloilmaisua entistä enemmän taiderockin suuntaan hyödyntämällä vibratokitaraa – tyyli joka jatkui Karin parilla seuraavallakin sooloalbumilla. Viimeinen Karin uutta materiaalia sisältänyt *Johanna*-julkaisu oli bändilevy *Vallankumous*. Albumin nimikkokappale on kestoltaan Karin, mittavan yli 800 kappaleen, tuotannon pisin.

Vuonna 1981 Kari oli fyysisesti huonossa kunnossa. Siitä huolimatta *Ankkuli* oli pestattu Suomen punkpioneerin ja suosionsa huipussa olevan *Pelle Miljoona OY:n* lämpöpariksi, ja keikat oli tehtävä. *Ankkulin* naivistinen ja hillitty ilmaisu ei toiminut kantaaottavan ja aggressiivisen punkbändin yleisölle. Käytännössä yhdessä yössä Kari suomensi osan suuresti ihailemansa *Creedence Clearwater Revivalin* kappaleista. Tulevilla keikoilla yhtye esitti vain

CCR-suomennoksia, jotka saivat yleisöltä erittäin hyvän vastaanoton. Ankkulista muuttui pelkkiä CCR-suomennoksia esittävä *Kari Peitsamo Revival*.

Kari Peitsamo Revival siirtyi Epe Heleniuksen – jonka levykauppa *Epe's* oli kieltäytynyt myymästä *Puista levyä* – levy-yhtiölle *Poko Rekordisille*. *Johanna* julkaisi Peitsamolta vielä ennen tätä kokoelman *Kari Peitsamo 1977-1981*, joka sisältää kappaleita jokaiselta Peitsamon yhdeksältä *Ankkuli*-ajan albumilta.

Vasta-alkajille: Vuonna 2003 julkaistu kokoelmalevy *Lähde* autoiluretkelle suureen etelän kanjoniin sisältää kattavan (68 kappaleen) läpileikkauksen Karin siihenastisesta tuotannosta. Kokoelma löytyy suoratoistopalveluista. Sen nauttimisen jälkeen suosittelen tutustumaan Karin muuhunkin tuotantoon kronologisesti.

KUVAT

Antti Nissinen, (CC BY 2.0)

Janne Poikolainen, rajattu, (CC BY-NC-ND 2.0)

STEP BACK INTO MEDIEVAL TIMES

The mesmerising city of Viterbo

The Province of Viterbo
Lazio, Italy

IN THIS ARTICLE

**PALAZZO DEI PAPI AND
DUOMO**

SAN PELLEGRINO

WHERE TO EAT

FUN FACTS

If you are planning to come to Italy, in addition to visiting Rome, Milan and Florence, you should consider less well-known areas. In this article you will find an enticing alternative to experience the highlights of a city which is always ready to welcome you warmly, such as Viterbo.

Viterbo has the largest mediaeval old town in Europe, but a small amount of people know about it. It has the atmosphere, architecture and lifestyle of a village even if it has the size of a medium-sized city. Founded by the Etruscans, it was a rich and powerful city. Between 1200 and 1300 it controlled almost 50 castles, as can be seen in the frescoes in the *Palazzo dei Priori*. In the same period it became the favourite seat of many Popes who chose Viterbo to escape the Roman revolts and the risks associated with life in a city like Rome. This is why the city is also known as *Città dei Papi*.

PALAZZO DEI PAPI

Let us introduce you to one of the main attractions, not surprisingly, *Palazzo dei Papi* (Palace of the Popes). Built between 1255 and 1266, the loggia housed the Popes who fled from Rome, where they found a rich and above all safe city because it was an ally of the Guelphs. This place is interesting because historically, here, the word *conclave* was born. In these rooms, in fact, audiences were held between 1268 and 1271 to elect the new Pope (1006 days).

Exasperated by the fact that the cardinals had still not made a decision, the inhabitants of Viterbo put the cardinals under lock (*Cum Clave*), removed the roof from the hall and fed them only on bread and water.

Near *Palazzo dei Papi*, you can see the Cathedral of San Lorenzo, also called *Duomo*, built in 1200. The interior is divided into three naves with on the right the 15th century baptismal font, the cappella di Santa Caterina and of the saints of Valentino and Ilario. The cathedral of Viterbo has a peculiarity: behind the central apse there is still the baroque apse with the frescoed vault and the wonderful Baroque Choir. These two areas were separated after the damage of the Second World War but can still be visited.

DUOMO

PIAZZA DELLA MORTE

Continuing, taking *Via San Lorenzo* you first meet *Piazza della Morte* (Death Square, but do not be frightened by the name!), you cross *Piazza San Carluccio* to finally find yourself in the beautiful neighbourhood of *San Pellegrino*, where the mediaeval essence of Viterbo is concentrated that will not leave you disappointed. The walk is a succession of "profferli" and "bridge houses".

SAN PELLEGRINO

If you are lucky enough to visit Viterbo during the Christmas period you will appreciate the district decorated for the occasion with lights and festoons.

The icing on the cake is that you can take a ride in the Christmas Village, send a letter and take a picture with Santa Claus himself! (Obviously on holiday from Finland).

Especially recommended for children but you are never too old to experience the childish joys of Christmas.

After this tour you might feel a bit hungry, the Trattoria l'Archetto in Via Saffi is the place for you. An intimate and comfortable restaurant in the centre of Viterbo where you can taste the traditional delicacies of the place, such as *Acqua cotta* and *Trippa alla Viterbese*.

FUN FACTS:

- The transport of the *Macchina di Santa Rosa* (The gigantic belfry of Saint Rosa) is the main festival in Viterbo, dedicated to the patron Saint Rosa who lived in the XIII century. Its importance has been recognised in the UNESCO world heritage list. It consists of a tower lit by torches and electric lights, constructed with an internal metal infrastructure. It is 30 metres high and it weighs five tons. On the evening of 3rd September each year it is raised and carried on the shoulders of 100 men (*facchini*) for about 1 kilometre. It is indeed an indescribable celebration for its beauty and spectacularity. You'll be left breathless!
- In Valle Faul there is a huge sculpture of a giant that comes out of the lawn, called *Awakening* and made by J. Seward Johnson JR.
- The *Bullicame* area, where you can relax with a natural and free thermal bath, is mentioned by Dante Alighieri in the IV canto dell'*Inferno* of the *Divina Commedia*:
*Quale del Bullicame esce il ruscello
 Che parton poi tra lor le peccatrici,
 tal per la rena giù sen giva quello.
 Lo fondo suo ed ambo le pendici
 Fatte eran pietra, e i margini da lato;
 (Inferno, IV)*

After reading this article run to book a holiday in Viterbo, just in time to see the Christmas decorations! Once you come here, trust us, you'll want to come back!

